

עמ"ת 18524/12/14 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת חיפה נגד מוחמד סוביחי

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 18524-12-14 משטרת ישראל תביעות- שלוחת חיפה נ' סוביחי(עציר)

בפני	כב' השופטת תמר נאות פרי
העוררת	משטרת ישראל תביעות- שלוחת חיפה
נגד	
המשיב	מוחמד סוביחי (עציר)

החלטה

ערר על החלטת ביהמ"ש השלום בחיפה (כב' השופטת עדוי) מיום 8/12/14, במ"ת 17205-10-14, אשר במסגרתה הורה בהמ"ש קמא על שחרורו של המשיב למעצר בית בתנאים מגבילים.

1. בבסיס כתב האישום, חיפוש שבוצע ביום 1/10/14, באתר בנייה ברח' אליהו חכים בחיפה, שם המשיב עובד כשומר. במהלך החיפוש, נסרק הקראון שמשמש למגוריו של המשיב ונמצאו הפריטים הבאים: אקדח מסוג "גלוק", 2 מחסניות של האקדח, מחסניות של 16M עם כדורים, נרתיק עם 60 כדורים 9 מ"מ, רצועה ונרתיק של נשק, 5 מחסניות נוספות של אקדח מסוג "גלוק", 2 מחסניות של נשק מסוג "יריחו", קופסא עם 550 כדורים 9 מ"מ ו-6 רימוני הלם (להלן ביחד: "**הנשק**"). הנשק הוחבא במקומות שונים בקראון - בתוך ארונית, קומקום, ומיכל של מים מינרליים. עוד נמצאו בקראון 310,000 ₪ השייכים למשיב. בהמשך התברר שהאקדח המדובר נגנב בשנת 2008, מבית מגורים בחיפה.
2. על רקע האמור, נעצר המשיב ביום 1/10/2014 וכתב האישום הוגש כנגדו ביום 10/10/2014, ביחד עם בקשה למעצרו עד תום ההליכים.
3. בכתב האישום המקורי - יוחסה למשיב עבירה של החזקת נשק שלא כדין - בהתאם לסעיף 144(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
4. כמה ימים לאחר הגשת כתב האישום - התייצב בתחנת המשטרה האחין של המשיב, מר פאדי כמיל (להלן: "**כמיל**") ומסר כי הוא מצא את הנשק לאחר שראה צד ג' פלוני מטמין אותו וכי הוא היה זה אשר החזיק בנשק והחביא אותו בקארוון של המשיב, ללא ידיעת המשיב. לטענת כמיל, הוא שוהה לעתים תכופות בקארוון יחד עם המשיב ולמעשה עובד יחד אתו כשומר באתר השמירה הרלבנטי, ומכאן נגישותו לקראון והאפשרות להטמין שם את הנשק.
5. עקב ההתפתחויות כאמור, הוגש כתב אישום גם כנגד כמיל ובו מיוחסת לו עבירה של החזקת נשק ביחד עם אחר (כלומר, ביחד עם המשיב), ואף כנגד כמיל הוגשה בקשה למעצרו עד תום ההליכים.

6. בהתאם, אף תוקן כתב האישום כנגד המשיב - כך שהעבירה שמיוחסת לו הינה החזקת נשק ביחד עם אחר, תוך הוספת סעיף 29(א) לחוק העונשין לכתב האישום.
7. נשוב עתה לתיאור ההליכים בכל הנוגע לבקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים.
8. בשלב הראשון, ביום 14/10/14, קבעה כב' השופטת קמא כי קיימות ראיות לכאורה, כי קיימת עילת מעצר וכי יש מקום להכין תסקיר בעניינו של המשיב. בהתאם, נקבע דיון ממשיך והמשיב נותר במעצר עד מועד קיומו של הדיון הממשיך.
9. ערר שהוגש לגבי החלטה זו נדחה (עמ"ת 11-14-57062, החלטה מיום 30/11/2014).
10. בשלב השני, כאשר הגיע המועד לדיון הממשיך, התברר כי תסקיר שירות המבחן לא הוכן במלואו. נשלחה גרסה תחילתית של תסקיר (מיום 7/12/14) ובה פורטו כמה נתונים לגבי המשיב, אלא שקצינת המבחן ציינה בסוף כי היא לא הספיקה לבחון את המפקחים המוצעים ולכן המדובר בתסקיר חלקי בלבד, כאשר סופו הינו שבהיעדר נתונים מספיקים אין המלצה לשחרור.
11. הואיל והתסקיר לא הוכן במלואו, בדיון ביום 8/12/2014 שמעה כב' השופטת את המפקחים שהציע המשיב וקבעה כי ניתן לשחרר את המשיב לחלופה הכוללת מעצר בית מלא, פיקוח אנושי, איזוק אלקטרוני וערובות כספיות.
12. המדינה הגישה את הערר הנוכחי בנוגע להחלטה זו.
13. ביום 9/12/14 התקיים הדיון הראשוני בערר ובסיומו הוריתי לקצינת המבחן להשלים את הכנת התסקיר לקראת דיון משלים.
14. התסקיר המשלים הוגש אתמול.
15. לאחר שקילת טענות הצדדים - מצאתי שדין הערר להידחות.
16. כפי שנפסק על ידי בהמ"ש העליון:
- "כידוע, עבירה בנשק לפי סעיף 144 לחוק העונשין היא עבירת ביטחון כאמור בסעיף 35(ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), ומכאן שקמה חזקת מסוכנות סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק, חזקה המצדיקה מעצר עד תום ההליכים בכפוף לחריגים המופעלים בנסיבות מיוחדות (ראו: בש"פ 1748/11 **יחזקאל נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] פסקה 9 (10.3.2011)). בית משפט זה קבע לא אחת כי עבירות בנשק - ובפרט עבירות של סחר בנשק - מעצם טיבן, מעידות על מסוכנות אינהרנטית לשלום הציבור, אשר לא ניתן - בדרך כלל - להפיג באמצעות חלופת מעצר, אלא בנסיבות חריגות (השוו: בש"פ 6422/13 **אלגזי נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] פסקה 9 (3.10.2013); בש"פ 4889/13 **קרקי נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] פסקה 4 (25.7.2013); בש"פ 9036/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (19.12.2012); בש"פ 3099/12 **מדינת ישראל נ' אבו כליב**, [פורסם בנבו] פסקה 5 (19.4.2012); בש"פ 3757/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (15.6.2011); בש"פ 6209/07 **מדינת ישראל נ' יאסין** [פורסם בנבו] (25.7.2007); בש"פ 8303/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] פסקה 6 (19.10.2007))."
- בש"פ 399/14 **ליאור מנשה נ' מדינת ישראל** (22.01.2014).
17. הדברים חייבים ללמד על כך שנקודת המוצא בתיקים כגון אלו הינה בחינה קפדנית ומדוקדקת של

האפשרות להסתפק בחלופת מעצר. במקרה זה, כמות הנשק ומגוון האמל"ח מחייבים מסקנה בדבר רף מסוכנות גבוה - שכן כמות שכזו נועדה בסבירות גבוהה לשמש למסחר או לביצוע עבירות בהיקף משמעותי. בהקשר זה יש לתת את הדעת אף לכך שבמהלך החיפוש נמצאו 310,000 ₪ אשר שייכים למשיב והסבריו לגבי סכום זה ומקורו היו הסברים שמעוררים קושי מסויים (הגם שלא מיוחסת לו עבירה של סחר בנשק אלא "רק" החזקה).

18. עם זאת, מצאתי שלא לשנות מהחלטת בהמ"ש קמא, מחמת כמה טעמים מצטברים.

19. ראשית, לא ניתן להתעלם מכך שלמרות שקיימת תשתית ראייתית לכאורית לגבי המשיב, אזי שכמיל, המוזכר מעלה, טוען שהוא היה המחזיק הבלעדי בנשק. עמדתו של המשיב מלכתחילה הייתה שאין לו כל קשר לנשק, הגם שהוא נמצא בקראוון ששם הוא מתגורר והגם שההסברים שלו לגבי האפשרות שהוא "לא שם לב" שבקראוון נמצא נשק ולגבי סכום הכסף הגדול שנמצא, היו הסברים מוקשים. עמדתי היא כי הקביעה לגבי קיומן של ראיות לכאורה לגבי החזקת הנשק, ולמצער - החזקה משותפת בנשק מצד המשיב וכמיל - עומדת על כנה למרות ההודאה של כמיל, אך בבחינת רף הראיות, אין להתעלם מהעובדה שבתיק זה (במבחן מתיקים אחרים), מעבר להכחשתו של הנאשם, קיימת הודאה מפורשת וחד משמעית של נאשם אחר. בתיקים דומים שסקרתי, בהם מיוחסות לנאשמים עבירות של החזקת נשק, הם מכחישים את זיקתם לנשק שנמצא - ובתי המשפט מתייחסים לרף הראייתי כחלק מהשיקולים שיש לבחון טרם מתן החלטה על מעצר עד תום ההליכים - כאשר הלכה היא שככל שהרף הראייתי נמוך יותר, יש נכונות עודפת לשקול את האפשרות להסתפק בחלופת מעצר (בש"פ 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל (8/8/2011)). לא מצאתי מקרה דומה למקרה דכאן, כאשר קיימת הודאה חד משמעית מצד נאשם אחר בהחזקה הנוטעת של הנשק, וכאשר הן הנאשם האחר והן הנאשם הנוכחי למעשה טוענים שניהם שהנאשם האחר הוא זה אשר החזיק את הנשק. עוד יצוין בהקשר זה כי מאז שהתקיים הדיון הקודם בעניינו של המשיב ועד היום, הספיקו להגיע לתיק החקירה התוצאות של הבדיקות הפורנזיות - מהן עולה כי לא נמצאו כל ממצאים לחובתו של המשיב על גבי הנשק.

20. אבהיר שוב, שחלק מההסברים של המשיב ושל כמיל מעורר סימני שאלה וכבר התייחסתי בהחלטות קודמות (הן בעניינו של המשיב הנוכחי והן בעניינו של כמיל) לכך שקיימת אפשרות שכמיל "לקח על עצמו" את האשמה בתיק זה, על מנת למלט את המשיב מהאשמה, כפי שטוענת המדינה, וקיימת אפשרות להרשעת המשיב למרות הודאת כמיל.

21. עם זאת, עסקינן בסיטואציה שאינה שגרתית בכל הנוגע לרף הראיות וההודאה של כמיל חייבת להביא למסקנה בדבר כרסום ברף הראיות, אשר נחזה כגבוה יותר בעת המעצר הראשוני. הדבר מחייב את הצורך לבחון את האפשרות להסתפק בחלופה - למרות שעסקינן בעבירת נשק ולמרות כמות הנשק.

22. עוד אוסיף בהקשר זה כי אין מנוס אלא לתת את הדעת להשוואת עניינו של המשיב לעניינו של כמיל. כמיל שוחרר למעצר בית בתנאים מגבילים במסגרת החלטה שניתנה ביום 2/12/14 וערר שהוגש לגבי החלטה זו נדחה ביום 4/12/14. אין ספק כי כמיל "נהנה" מהעובדה שהוא צעיר בן 19, ללא כל עבר פלילי, ונתונים אלו קיבלו משקל משמעותי בהחלטה שלא להתערב בהחלטה לגבי שחרורו, כאשר מנגד, המשיב דכאן מבוגר בהרבה והספיק לצבור לחובתו עבר פלילי. עם זאת, למול ההשוואה דלעיל (שעניינה הגיל והעבר הפלילי בזיקה לרף המסוכנות), אי אפשר שלא להציב גם את ההשוואה בכל הנוגע לרף הראייתי. משמע, ש"מצבו" של כמיל "עדיף" במובן מסוים בכל הנוגע לבחינת הגיל והעבר הפלילי וההשלכות של נתונים אלו על רף המסוכנות, אך מצבו של המשיב "עדיף" בכל הנוגע לבחינת התשתית הראייתית והאפשרות שיזוכה בתום ההליך המשפטי ה"מלא" (שאין ספק שבכוונתו לנהל). נתונים שונים לגבי העבר הפלילי למול רף הראיות אינם

"מאזנים" אחד את השני, אינם "מתקזזים", ואינם בהכרח ברי השוואה - ויחד עם זאת, חובתנו לתת את הדעת לאמור מעלה כאשר שוקלים אנו את האפשרות שתתקבל החלטה שונה לגבי שני הנאשמים במקרה דכאן.

23. עיקרון האחידות בכל הנוגע להחלטות בבקשות למעצר עד תום ההליכים, אינו עיקרון מכריע וקיימות נסיבות רבות אשר מחייבות לעתים לאבחן בין שני נאשמים, הגם שמיוחסת להם בדיוק אותה עבירה ובדיוק באותן הנסיבות (וראו בעניין עקרון השוויון והמקרים בהם יש מקום לבצע אבחנה בין נאשמים את בש"פ 3380/13 **מדינת ישראל נ' חסיד** (12/5/2013); 3610/13 **בראנץ' נ' מדינת ישראל** (30/5/2013); בש"פ 78/13 **אבו אלקעאין נ' מדינת ישראל** (16/1/2013)). עם זאת, יש משקל גם לעיקרון האחידות במקרה זה, והואיל וכמיל (אשר הודה) שוחרר למעצר בית - הדבר מחייב לבחון את האפשרות לשחרר גם את המשיב (שלא הודה) למעצר בית.

24. שנית, יש לראות כי כב' השופטת קמא בחנה לעומקה את החלופה, שמעה בעצמה את המפקחים והתרשמה מהם. לשיטתה, הם מסוגלים לקיים את משימת הפיקוח, מבינים את אחריותם וניתן לסמוך עליהם בכך שיעשו את המוטל עליהם בכל הנוגע לשמירה קפדנית על תנאי מעצר הבית.

25. שלישית, יש לראות כי שירות המבחן מצא אף הוא כי חלופה הדוקה כגון זו אשר עליה הורתה כבוד השופטת, יכולה לספק מענה הולם. בתסקיר הראשון צוין כי קיים סיכון גבוה להתנהגות דומה בעתיד, וכי חלופת המעצר שהוצעה אינה הולמת. התסקיר הראשון התייחס לאפשרות של שהייה במעצר בית בפיקוח אשתו של המשיב, ללא התייחסות למפקחים נוספים, ולגבי חלופה זו נקבע כי היא אינה הולמת, לרבות לאור היותה בסביבת מגוריו של המשיב, כאשר קצינת המבחן מציינת כי הוא גדל בסביבה בעייתית בשכונת מצוקה והתחבר שם לגורמים שליליים. עוד צוין כי המשיב הציע להתרחק מחיפה ולשכור דירה בעוספיא - אך לגבי חלופה זו ציינה קצינת המבחן כי היא אינה ריאלית, שכן לא ברור כיצד תתכן שהיה בחלופה שכזו לאורך זמן וכיון שלא ברור מי יהיו המפקחים.

26. בתסקיר המשלים, מציינת קצינת המבחן כי עמדתה לגבי סיכון גבוה להתנהגות פורצת גבולות מצד המשיב לא השתנתה, אך מנגד - בחינת המפקחים שהוצעו מלמדת על כך שהמדובר באנשים נורמטיביים ואחראיים אשר יוכלו למלא את משימתם ולשים את הגבולות הנדרשים מלפניו של המשיב. הקצינה מסכמת כי היא מתקשה במתן המלצה לשחרור במקרה זה, אך כי ניתן לשיטתה לשקול לשחרר את המשיב לחלופה שהוצעה (הכוללת את המפקחים ואיזוק אלקטרוני) כאמצעי להבטחת קיום תנאי מעצר הבית. מכאן, שאין המלצה חד משמעית לשחרור אך גם אין עמדה השוללת מכל וכל את האפשרות להסתפק בחלופה כפי שהוצעה, והמדובר במה שמכונה "תסקיר מסוייג" ולא "תסקיר שלילי" (כפי שהיה התסקיר הראשון - וראו באשר להבחנה בין שני סוגי התסקירים את בש"פ 1246/13 **מדינת ישראל נ' ברקאט** (15/2/2013)). במקרה זה, והיות וההסתייגות העיקריות של קצינת המבחן נוגעות לסביבה הבעייתית של החלופה, לאור מגעיו של המשיב עם גורמים עבריינים בעבר - ולאור העובדה שעברו הפלילי אינו עדכני (כפי שיפורט בהמשך) - מצאתי שהחלופה יכולה לספק מענה לקושי שאליו מפנה קצינת המבחן. באשר למפקחים, יש להזכיר שוב כי גם קצינת המבחן התרשמה מהמפקחים לטובה - כפי שקבעה השופטת קמא, אשר שמעה את חקירותיהם עוד טרם זומנו לראיון בפני קצינת המבחן.

27. רביעית, העבר הפלילי של המשיב אינו כה מכביד עד שיש לקבוע שאין כל אפשרות ליתן בו אמון. למשיב הרשעות קודמות, אלא שההרשעה האחרונה הינה משנת 2008 לגבי עבירה משנת 2007. אין ספק כי הדבר מלמד על כך שעולם העבירות אינו זר למשיב, והוא אף ריצה בעבר מאסר, אך מנגד - יש לתת את הדעת לכך שבמשך שבע השנים האחרונות המשיב לא הורשע והוא עובד בעבודה מסודרת כשומר באתר בניה. בהקשר

זה יוער עוד כי כנגד המשיב מתנהל תיק נוסף בימים אלו, המייחס לו עבירה של ירי במהלך חתונה - אלא שהמדובר באירוע נטען משנת 2009 וכתב האישום הוגש כנגד המשיב רק ביוני 2014, משמע - שאף לשיטת המדינה אותו אישום אינו מלמד על מסוכנות משמעותית.

28. חמישית, יש לראות כי כב' השופטת הורתה על איזוק אלקטרוני בנוסף על הפיקוח האנושי, והדבר מהווה נדבך משמעותי ביכולתה של החלופה להבטיח כי המשיב לא יצא מתחומי מעצר הבית ובכך להפחית משמעותית את האפשרות שהוא יעסוק שוב באחזקת נשק או שיפגש עם גורמים שקשורים לנושא (בש"פ 7206/10 **מדינת ישראל נ' אגרונוב** (24.10.2010)). בנוסף, הורתה השופטת על הפקדות כספיות משמעותיות ביותר, לרבות הפקדת ערבות כספית בסך של 30,000 ₪, התחייבות עצמית בסך של 45,000 ₪ וערבויות צד ג' בסכום של 30,000 ₪ מצד כל אחד מהערבים. אין ספק כי ערבויות אלו, וכאשר הן נחתמות על ידי המפקחים שחלקם אינם בני משפחה, יכולות להוות תמריץ לקיום תנאי המעצר באופן דווקני.

29. ששית, יש לתת את הדעת לכך שהמשיב עצור מאז יום 1/10/2014, משמע שהוא נמצא במעצר מזה חודשיים וחצי. יש בכך כדי להוות גורם מרתיע בנוסף על תנאי המעצר המתוארים מעלה. בדומה, יש להניח שההליך הפלילי בתיק העיקרי יארך חודשים רבים.

30. שביעית, יש לראות שבבקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים לא נטען כי קיימת עילה מסוג חשש להימלטות או חשש לשיבוש מהלכי משפט והעילה הנטענת הינה רק המסוכנות הנשקפת מצד מי שמחזיק כמות כה נכבדה של אמל"ח, ולו לכאורה. יש בכך כדי ללמדנו, שככל שניתן לאתר חלופת מעצר אשר תוכל לאיין ברמה סבירה את הסיכוי שהמשיב ימצא את עצמו עוסק שנית באותן עבירות, אזי שיש לשקול אותה בכובד ראש. עוד יוער כי אמנם כעקרון קיים חשש לשיחה או תיאום בין כמיל לבין המשיב (ונזכיר כי המדובר בדוד ואחיין), אלא שהחשש היה קיים עוד מתחילת חודש אוקטובר 2014 - ואם רצו השניים לשוחח, הם מן הסתם כבר שוחחו.

31. לכן, השילוב של תנאי הפיקוח יוצר במקרה זה תמהיל שמסוגל לספק מענה למסוכנות הקונקרטי. יש לזכור כי חלופת מעצר לעד אינה "הרמטית" ויש לשאוף ש"החבילה" הכוללת מפקחים, איזוק אלקטרוני וערבויות כספיות תיתן מענה לשאלת המסוכנות ברף גבוה, אף אם לא מוחלט (בש"פ 3476/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (20.5.2013)), שהרי בכל חלופה מדובר באיזון בין סיכונים (בש"פ 6239/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (13.9.2011)).

32. כפי שכתבתי בהחלטה בעניינו של כמיל, יש לזכור כי בעבירות "נשק" יש לבחון את הצדקתו של המעצר עד תום ההליכים הן מההיבט של עילת הנשק והן מההיבט של עילת המסוכנות, דהיינו, שיש לשקול מה סוג הנשק ומהן הנסיבות האופפות את עבירת הנשק, ובמקביל לשקול את מסוכנותו של הנאשם ולבחון את השאלה אם נסיבותיה של העבירה או נסיבותיו של הנאשם מעידות על כך כי הוא עלול לחזור על המעשה או לעשות מעשה דומה (בש"פ 2602/10 **האני כחלול נ' מדינת ישראל** (14.04.2010)). עמדתי כי בהיבט של עילת "הנשק", כמות האמל"ח במקרה זה מלמדת על כך שרק "דוחק" יאושר מעצר בית, אך מנגד - בהיבט של עילת "המסוכנות" - היא ניתנת לאיין בחלופת מעצר כפי שהוצעה.

33. באשר לשלל פסקי הדין שהציגו הצדדים - כפי שנכתב בהחלטה בעניינו של כמיל, מטבע הדברים, תמיד ניתן לאתר מקרים דומים בהם, בנסיבות הקונקרטיים, ניתנו החלטות בדבר שחרור בתנאים מגבילים ולעומת זאת, מקרים בהם הושארו נאשמים במעצר עד תום ההליכים. הוא הדין לגבי הפסיקה בדבר רף הענישה במקרים דומים.

34. באופן כללי - אומר רק כי מצד אחד, מרבית המקרים אשר נדונו בפסיקה ואשר בהם בתי המשפט בערכאות השונות הורו על מעצר בפועל עד תום ההליכים בעבירות "נשק" - היו מקרים בהם המדובר היה במי שיוחסו לו מספר רב של עבירות, הן עבירות "נשק" רבות והן עבירות "נילוות", וראו כי ברוב המקרים כתבי האישום מייחסים לנאשמים לא רק החזקת נשק לפי סעיף 144(א), אלא גם עבירה לפי סעיף 144(ב), שימוש בנשק, סחר בנשק וכו', ונילוות להן עבירות של קשירת קשר, איומים, עבירות אלימות, סמים ועוד. כמעט ולא נמצאו מקרים בהם העבירה היחידה הינה אחזקת נשק לפי סעיף 144(א) - וראו כדוגמה למקרים כאלו, בהם שוחררו הנאשמים את בש"פ 6739/12 **מדינת ישראל נ' אליף עבד אל קאדר** (19.09.2012); בש"פ 8912/12 **סלפיתי אלכס נ' מדינת ישראל** (20.12.2012); בש"פ 1748/11 **בועז יחזקאל נ' מדינת ישראל** (10.3.2011); בש"פ 6154/10 **מדינת ישראל נ' אבו ליל** (6.9.2010), והשוו לבש"פ 399/14 **ליאור מנשה נ' מדינת ישראל** (22.01.2014); בש"פ 6837/13 **עבדאללה חרבוש נ' מדינת ישראל** (28.10.2013); בש"פ 6305/11 **מדינת ישראל נ' אל-לטיף** (07.09.2011).
35. לכן, ולא בלי לבטים, מצאתי כי ניתן להסתפק בחלופה אשר נבחנה בקפדנות על ידי ביהמ"ש קמא ועל ידי שירות המבחן - ומצאתי שלא לשנות מהחלטת ביהמ"ש קמא.

ניתנה היום, כ"ד כסלו תשע"ה, 16 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.